

team dust devils

We ontvingen het logboek van het in het najaar 1994 geformeerde stuntvliegerteam "Team Dust Devils" dat door Michèle Velthuisen - de Vries (een van de 5 leden) is bijgehouden. Toen we trachtten een uittreksel samen te stellen, bleek dit onrecht te doen aan de belevenissen van het team en de problemen waarmee het team voortdurend werd geconfronteerd. We zullen het logboekgedeelte in zijn geheel met verkleind lettertype in diverse afleveringen publiceren.

Red.

Het is september 1994. Stef, Nop, Richard en ik zitten aan tafel in een Frans restaurant dicht bij ons hotel en spreken over de gebeurtenissen van het afgelopen week-end. De "World Cup Stunt Kite Championship" is zojuist in de badplaats Le Touquet in Frankrijk beëindigd. Het had indruk achtergelaten. Het niveau van de topteam was hoog en de ballet routines waren indrukwekkend.

Richard merkt op, dat hij zelf een team wil om mee te gaan vliegen en dat hij zonder resultaat al maanden lang uitkijkt naar potentiële leden voor zo'n team. Er komen talrijke suggesties op tafel, maar geen een voldoet aan zijn wensen. Nop kijkt mij met een grijns aan en stelt ons beiden voor. Ik verslikte me zowat in mijn eten, toen Stef voor de grap zich eveneens aanbood met de opmerking, dat het toch leuk zou zijn om de Dike Hoppers in Australië te verslaan. Ik veronderstelde dat het door beiden als grapje werd bedoeld, maar alle drie kijken ze mij aan en als eerste reactie zwijg ik. Hierna vuur ik tal van vragen af: "Stef hoe zit het met je slechte knie, om Maria maar niet te noemen, die toch al vindt dat je teveel tijd aan het vliegeren besteed". "En Nop hoe wil jij tijd vinden om in een team te vliegeren? Je hebt een baan die je volledig in beslag neemt, je schrijft daarbuiten veel en je bent nu al nauwelijks thuis. En na drie jaar in de Dike Hoppers te hebben gezeten, moet juist jij weten wat het betekent in een team te zitten!". "En jij Richard, hoe kun je in hemelsnaam met ons niveau van vliegeren genoeg nemen. Geen van ons kan met de vliegers omgaan zoals jij dat kan".

Al mijn vragen blijven onbeantwoord, met een onnozele grijns op hun gezichten blijven ze me aankijken. Hun niet uit te blussen enthousiasme werkt aanstekelijk. Uiteindelijk begin ik te lachen. Ze vatten het als een bevestiging op dat ik meedoe. Ik bevestig het onder één voorwaarde: dat wij het als een serieuze verplichting moeten opvatten met het doel de top te bereiken! Allen stemmen in met een volledige inzet voor de duur van twee jaar.

Voor met nieuwe figuren te beginnen wordt met vliegers aan een stokje geoefend dat voorkomt crashes en breuken. Het geeft bovendien alle teamleden een kans commentaar of suggesties te leveren en dient vaak als excuus om een koffiepaauze te houden. We gebruiken de half ronde tent voor onze vliegers en andere bezittingen, maar hoofdzakelijk om urinerende honden weg te houden. Geplaatste vlaggen geven de indruk dat er iets gaande is en houdt de voorbijgangers op afstand. Rechts staat Stef Tours, het vijfde lid van ons team dat tijdelijk door een knie-operatie uitgeschakeld is (zie de krukken). (Foto: Peter Ruinard).

Ons team is geboren!

September '94. We zijn op zondagmorgen om 9 uur op het strand. De wind komt uit het noorden, 5 Bft met nu en dan een regenbui. De Dike Hoppers zijn nergens te bekennen. De enige vliegers waarover we voor het team beschikken zijn stacks Proton Speedwings - niet ideaal, maar beter dan niets. Stef en Richard hebben nooit in een team gevlogen, maar we houden de vliegers zonder teveel ongelukken gedurende 5 uur in de lucht. Gedurende een koffiepaauze besluiten we iedere zondagmorgen te gaan oefenen, ongeacht het soort weer. Er wordt over een naam voor het team nagedacht. Ook denken we na over de soort balletmuziek. Ik schafte reeds twee CD's aan met gevarieerde filmmuziek. Wat een ambitieuze plannen voor een team, dat nog niet een enkele formatie kan vliegen.

2 oktober '94. De wind komt uit het noorden, 4-5 Bft. Nop is absent maar Paul - een vriend van Richard - komt het team voor de eerste maal versterken. Hij is een goede solo vliegeraar en gemakkelijk in de omgang. Nu beschikken we over 4 Powerhouses om te beproeven. Nop had ze juist uit UK ontvangen. We crashen doorlopend en griezelen bij de gedachte, dat iedere vlieger f 500.- kost. Maar we hebben geen andere vliegers voor sterke wind uitgezonderd de Speedwing Protons. We beoefenen gedurende 5 uur in

totale chaos de basis manoeuvres. Richard wanhoopt! We bemachtigen 150 kg Dyneema lijnen voor de standaard vluchten en 75 kg Spectra voor lichte wind. Stef - de musicus van het team - komt met goede muziek: het is aangrijpende muziek met een duidelijk rythme, maar wat kort van duur.

9 oktober '94. Oosten wind, zonnig en 0 -1 Bft. We hebben geen vliegers voor lichte wind en we bouwen wat Sputniks op. De wind zakt geheel weg en de oefeningen eindigen in een wanorde. Het strand is ook vol met wandelaars en honden, maar we geven niet op en rennen 5 uur rond. Eindelijk komen we overeen wie waar staat. Nop de leider, uiterst links. Omdat ik zijn vrouw ben wordt ik zo ver mogelijk van hem vandaan geplaatst, zodat we niet gaan discussieren. Stef, Richard en Paul - allen een hoofd groter dan ik ben - fungeren als buffer zone tussen ons. Soms moet ik voorover leunen om te zien wat de rest van de vliegers doen. Mijn lijnen raken nu en dan de nek van Paul en Paul moet dikwijls een commando herhalen, omdat ik Nop niet hoor. Nu begrijp ik waarom sommige teams hoofdtelefoons gebruiken! Die week komen Richard, Nop en ik samen om met 3 identieke roze Sputniks te teamvliegeren. De wind is zwak maar regelmatig en we zijn blij met wat we zien. De Sputniks zijn gratis en hun bewegingen langzaam, hetgeen ons veel tijd geeft om ons